

fordring imidlertid af skyldneren, og er det klart, at kravet ikke er forældet eller lignende, indgår fordringen normalt i gældssanerings sagen, uden at der foretages en nærmere prøvelse.

Må det lægges til grund, at skyldnerens anerkendelse af en fordring er udtryk for et forsøg på at føre skifteretten og de øvrige kreditorer bag lyset, kan der blive tale om at nægte gældssanering i medfør af § 212, stk. 1, nr. 1 eller nr. 2, hvorefter skifteretten bl.a. kan nægte gældssanering, hvis skyldneren ikke loyalt medvirker ved sagens oplysning. Erføres det først efter en kendelse om gældssanering, at skyldneren bevidst har undladt at oplyse skifteretten om en fordringshaver, må kendelsen efter omstændighederne ophæves af skifteretten, hvis dette begæres af fordringshaveren. Dette vil f.eks. kunne forekomme i den situation, hvor skyldneren anmoder en nærtstående om at anmelde en ikke-eksisterende fordring i gældssanerings sagen, og hvor skyldneren under sagen anerkender denne fordring.

Bestrider skyldneren en fordring, følger det af konkurslovens § 209, stk. 1, at fordringen foreløbigt behandles, som om den ikke var bestridt. Bestrides en fordring af skyldneren, skal dette meddeles fordringshaveren ved anbefalet brev eller på anden betryggende måde, jf. § 209, stk. 2, ligesom det skal anføres i statusoversigten, jf. § 210, stk. 1, nr. 2.

Efter konkurslovens § 216, stk. 4, skal gældssaneringskendelsen indeholde bestemmelse om, hvordan der skal forholdes med omtvistede og betingede fordringer. Konkursloven indeholder ikke nogen nærmere definition af, hvad der forstås ved en betinget fordring. I gældssaneringsmæssig sammenhæng vil der dog i praksis typisk være tale om en ikke-aktualiseret kautionsforpligtelse.

Baggrunden for reglerne i § 209, stk. 1, og § 216, stk. 4, er, at skyldneren skal have mulighed for at overholde vilkårene i gældssaneringskendelsen, hvis det måtte vise sig, at den bestridte eller betingede fordring består. Som anført ovenfor i pkt. 4.5.1, er anmeldelsesreglerne i konkurslovens § 208 i dag ikke tillagt præklusiv virkning. Gør en fordringshaver en bestridt eller en betinget fordring gældende over for en skyldner under eller efter udløbet af afdragsperioden, og eksisterede fordringen forud for gældssanerings sagens indledning, jf. § 199, stk. 1, vil fordringshaveren således have krav på at få dækket sin fordring med den samme procent, som de øvrige fordringer i gældssanerings sagen er nedsat til.

Det fremgår af § 216, stk. 4, at bestemmelsen i konkurslovens § 182 finder tilsvarende anvendelse ved gældssanering. Dette indebærer efter retspraksis, at

skifteretten i de tilfælde, hvor et afdrag på en fordring ikke betales, fordi fordringen er betinget eller bestridt, kan bestemme, at beløbet skal indsættes på en særlig konto i bank eller sparekasse, jf. § 182, stk. 1, og Højesteret dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2000, side 2216. Bliver fordringen ikke aktuel, kan den opsparrede dividende udbetales til de øvrige kreditorer

4.6.2. Lovforslagets udformning

4.6.2.1. Konkursrådet har overvejet, om der bør indføres regler om fordringsprøvelse i gældssanering svarende til de regler, som gælder ved behandlingen af konkursboer.

Konkursrådet finder dog, at der som efter gældende ret ikke i forbindelse med behandlingen af skyldnerens gældssanerings sag bør ske en egentlig prøvelse af de anmeldte fordringer. Rådet peger herved på, at der i praksis ikke synes at være behov for et sådan regelsæt, som formentlig endvidere vil føre til en længere sagsbehandlingstid.

Det er derimod Konkursrådets opfattelse, at der i tilknytning til de regler, som rådet foreslår om et præklusivt proklama, jf. pkt. 4.5.2, hvor også en kendt fordringshavers fordring prækluderes, bør indføres en regel om, at den fordringshaver, hvis anmeldte krav er bestridt, under visse nærmere angivne omstændigheder mister retten til at få dækning for den bestridte fordring.

Konkursrådet finder, at der ikke er afgørende hensyn til fordringshaverne, der taler imod en sådan regel. Bestrider skyldneren en fordring, bør fordringshaveren således efter at være gjort bekendt med retsvirkningerne af ikke at anlægge retssag inden for en rimelig frist kunne vurdere, om den pågældende ønsker at anlægge en retssag om fordringen.

I de tilfælde, hvor det efter skifterettens skøn må lægges til grund, at skyldneren uden reel grund bestrider en eller flere anmeldte fordringer, vil dette efter Konkursrådets opfattelse efter omstændighederne – f.eks. hvis skyldnerens bestridelse antager karakter af chikane – kunne medføre, at skyldneren bør nægtes gældssanering.

Rådet foreslår på denne baggrund, at retten til dækning af en fordring bortfalder i de tilfælde, hvor skyldneren bestrider en anmeldt fordring, og fordringshaveren ikke inden en vis frist fra skifterettens underretning om, at fordringen bestrides, anlægger sag om kravet.

Den frist, som fordringshaveren bør gives til at overveje, om der ønskes anlagt sag, kan efter rådets opfattelse passende fastsættes til 3 måneder. Fristen bør regnes fra det tidspunkt, hvor skifteretten har givet